

juliju cvetoče cvetice, ji gre v vsi meri upravičen naziv — kraljice julijevega cvetja.« — —

Dva dni po nesrečni Mihčevi smrti je bil njegov pogreb. Udeležili so se ga z gospodom učiteljem vsi njegovi součenci ter mnogo drugega ljudstva. Ko so položili njegovo truplo v zemljo in so padle prve grude prsti in kamenja na njegovo krsto, ni ostalo suho nobeno oko. In kako bi tudi ostalo? Saj se je vsakemu globoko v srce zasmilil nesrečni Mihec, ki je še pred nekaj dnevi veselo in brezskrbno skakal po vasi, prepeval pesmi in se veselil svojega lepega, nedolžnega in neskajjenega pomladnega življenja. Danes, komaj dva dni nato, pa so ponesli pogrebci to mlado telesce, ki je komaj začelo živeti in tudi že končalo, a bi še tako rado živelo, pa mu ni bilo dano, v hladen grob k zadnjemu počitku. — — —

Zgode in nezgode.

Piše Iv. Kiferle.

4. Luč in predivo.

, mati je le mati. Tako tudi moja! Bila je jako pridna žena — tako je nadaljeval moj tovariš — pridna kakor čebelica. Zнала je delati peče (áptoh), kakršne še sedaj nekatere Slovenke nosijo ob posebnih slavnostih. Takrat pa so ženske o praznikih splošno nosile lepe bele peče. Zavezovale so si jih na glavi in napravile dva rožička, enega naprej, drugega nazaj. Ko sem bil še bosopetnik, je tudi moja mati nosila pečo. Ko je prišla na praznik iz cerkve, je takoj pečo lepo spravila v skrinjo.

Nekdaj so bile ženske varčljive!

Ko je ta noša pojemala, je mati še starejšim ženicam prala in likala peče. Pozneje pa si je kupila kolovrat.

V zimskem času je predla prejo in prala štrene, spomladi pa belila platno.

Jaz sem se rad sukalo okolo kolovrata in časih kaj ponagajal. Delal pa sem tudi lesene kljukice za vreteno. Mati me je pohvalila, da jih znam dobro izdelovati. To me je veselilo. Še bolj pa sem bil vesel, ko mi je naredila hlače iz mezlana. Mezlan je tkanina iz volne in preje. Niti po dolgem so bile iz preje, počrez pa iz volne. Mezlan omenja pesnik Vodnik v pesmi „Zadovoljni Kranjč“. Moja mati je imela iz mezlana krilo. Ko pa je nji do-sluzilo, je pa iz boljših delov naredila meni hlače. Prej sem imel hlače iz platna, sedaj pa že kar iz mezlana! Vesel sem bil, četudi so me nekateri

dražili, da imam mežlanaste hlače. Predica mora biti pridna. Tudi moja mati je predla večkrat pozno v noč. Pa tudi zjutraj je zgodaj vstajala in predla pri luči.

Pa kakšne luči so bile takrat! Pravo siromaštvo! Petrolejke še niso bile v navadi. V leščerbah je gorelo ribezovo ali pa laneno olje. Za boljšo luč so imeli sveče. Pri nas smo svetili z oljem, časih pa tudi s svečo.

Večkrat sem moral svetiti materi, ko je predla. To posebno, kadar je bilo slabše predivo, ali pa če je nit zdrsnila s polnega vretena.

Mati me je vselej svarila, naj ne pridem z lučjo preblizo prediva.

„Ako se predivo vname, ni časa gasiti. Kar v hipu zgori povemo.“

Tako je pogosto govorila. Jaz sem pazil, da nisem zažgal prediva.

Ko me nekega jutra mati zopet svari, pa se pojavi v moji glavi drzna ali celo zlobna misel: „Vedno me mati svari in govori, kako se predivo rado vname in hitro zgori. Jaz pa tega še nisem videl. Kaj, ko bi enkrat poizkusil? Prižgem, potem pa hitro pogasim! Saj sem fant v mežlanastih hlačah, pa bi kaj takega ne zmožel!“

Ta drzni naklep sem izvedel še isto jutro. Mati je vstala od kolovrata in šla v kuhinjo gledat, če dovolj gori v peči. Pri kolovratu ostanem sam. Na palici je bilo že malo prediva. Tedaj pa si mislim: „Sedaj poizkusim, kako to gori. Pa da bi jaz ne mogel take stvari pogasiti? Gotovo pogasim!“

Vzdignem desno roko, da bom takoj zgrabil predivo in ga pogasil, če bi hotelo zgoreti. Z levico pa držim luč in se bližam predivu. Kar hipoma se posveti in — vžš! —

Prediva ni več! Kako naj gasim? Bilo je, kakor bi pihnil!

Ustrašim se. Take naglice nisem pričakoval. Kaj bo pa zdaj?

Mati se vrne iz kuhinje. Takoj vidi, kaj je.

„I, kaj pa si naredil?“

Nič odgovora.

„Tolikrat sem ti pravila, da se predivo rado vname! Kaj pa si vendar delal?“

Tedaj pa sem moral vendar nekaj odgovoriti. Slabo dejanje pa rodi slab sad. Je že tako. Začnem se hliniti in izgovarjati, rekoč: „Z lučjo sem šel mimo kolovrata, pa — kar hipoma se je predivo vnelo in zgorelo.“

Mati me je gledala. Bil sem v zadregi in bled kakor zid. Ustrašil sem se bil, potem sem pa še to zlobno laž spravil na dan!

Mati ni slutila, da sem nalašč zažgal predivo v zavesti, da ga gotovo pogasim. Reče mi: „Zdaj si videl, kako nevarno je z lučjo pri predivu! Ali boš vprihodnje bolj previden?“

„Bom, mati!“

Kaznovala me mati ni. Tudi očetu ni tega dogodka omenila.

E, mati je le mati!

